

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr.)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 07.12.2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror**

Pe rol se află judecarea cauzei penale având ca obiect apelurile declarate de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ** și de inculpații

împotriva sentinței penale nr.

/20.12.2019, pronunțate de Tribunalul Călărași, în dosarul nr.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns:

- apelantul - inculpat , personal și asistat de apărător în
substituirea apărătorului ales, avocat , cu împuternicire avocațială nr.
30.09.2019, aflată la fila 154, vol 1 di. (delegația de substituie fiind depusă la fila 23, vol IV);

- apelantul-inculpat , personal și asistat de apărător ales, avocat
, cu împuternicire avocațială seria /2020 (fila 133, vol. 1);
- apelantul - inculpat , personal și asistat de apărători aleși, avocat , cu
împuternicire avocațială seria /2020 (fila 58, vol. 1) și avocat , în baza
împuternicirii avocațiale nr. /2021, aflată la dosarul cauzei la fila nr. 147;

- apelantul - inculpat , personal și asistat de apărător în substituirea
apărătorului ales, avocat , cu împuternicire avocațială seria /2020 (fila
53, vol. 1),

- intimatul - inculpat , personal și asistat de apărătorul desemnat din oficiu
, în baza delegației nr. /2020, aflată la dosarul cauzei la fila nr. 66, vol. 1;

Au lipsit:

- apelantul-inculpat , pentru care se prezintă apărătorul desemnat din oficiu,
avocat , conform delegației nr. /2020, aflată la dosarul cauzei (fila 65, vol I di);

- intimatul - inculpat , pentru care a răspuns apărător din oficiu,
avocat Haralambie Petre, cu delegație nr. 30181/06.03.2020 (fila 64, vol. 1);

- intimatul-inculpat **Duruian George**, pentru care a răspuns apărător din oficiu, avocat
, cu delegație nr. /06.03.2020 (fila 155, vol. 1);

- intimatul - inculpat , pentru care a răspuns avocat din oficiu, avocat
, cu delegație nr. /26.02.2020 (fila 33, vol. 1),

- intimatul - inculpat , pentru care a răspuns apărătorul din oficiu,
avocat , cu delegație nr. /26.02.2020 (fila 60, vol. 1);

- intimatul-inculpat , pentru care a răspuns avocat din oficiu
, cu delegație nr. /21.06.2021, depusă la dosarul cauzei (fila 306, vol. 2 d.i.),

- intimata-inculpată , pentru care a răspuns apărătorul desemnat din
oficiu, avocat , cu delegație nr. /06.03.2020 (fila 62, vol. 1);

- intimatul - inculpat , pentru care a răspuns avocat din oficiu , cu
delegație nr. /26.02.2020 (fila 61, vol. 1),

- intimata - inculpată (), prin apărător din oficiu, avocat
cu delegație nr. ()/06.03.2020 (fila 67, vol. 1),
- intimatul - inculpat (), pentru care se prezintă apărătorul desemnat din oficiu,
avocat (), în baza delegației nr. ()/01.09.2020, aflată la dosarul cauzei (fila 351,
vol. I d.i.)

- intimata - parte civilă ()
- persoana interesată (), pentru care se prezintă avocat ales
(), cu împuternicire avocațială la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că s-au depus
obiecțiuni de către apelanții - inculpați () și (), după care.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat () avocat (), solicită instanței
permisiunea de a depune la dosarul cauzei un înscris, respectiv chitanța despre care a făcut vorbire în
cuprinsul notelor de ședință depuse la dosarul cauzei, în original.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat () solicită, de asemenea, instanței
permisiunea de a depune la dosarul cauzei de înscrisuri, respectiv două chitanțe.

Curtea ia act că se depun la dosarul cauzei chitanțe de către apelanții - inculpați () și
(), precum și faptul că prezentul termen de judecată a fost acordat pentru a se lua la
cunoștință de conținutul răspunsului la obiecțiuni.

La interpelarea Curții dacă există obiecțiuni cu privire la imparțialitatea instanței, având în
vedere notele scrise existente la dosarul cauzei, **apărătorul ales al apelantului - inculpat ()**
avocat (), arată că, în situația în care va avea temeuri suficiente, va formula cerere de
recuzare, precizând, totodată, că este o bănuială a apărării care va fi soluția ce se va dispune asupra
cauzei. Învederează că este dreptul apărării de a aprecia asupra soluției ce se va dispune în cauză, nu
înseamnă că instanța și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluția care va fi dată în cauză, este o
interpretare contextuală raportată la acel obiectiv, de când s-a formulat inițial, în sensul că, în
accepțiunea apărării că, în apel, se tinde spre a se menține soluția de condamnare pronunțată de instanța
de fond.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului - inculpat () avocat (),
, că aceste afirmații pot fi făcute într-un cadru distinct în situația în care înțelege să formuleze
cerere de recuzare, cu mențiunea că și apelantul - inculpat () a înțeles să achite
prejudiciul, deși nu este condiționat de recunoașterea formală a cauzei, și nu a făcut astfel de afirmații.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat () avocat (), arată că nu
înțelege să formuleze cerere de recuzare și regretă în situația în care mențiunile din notele scrise au fost
privite ca un afront adus instanței. Aceste sunt doar opiniile apărării și, pe cale de consecință, nu
formulează cerere de recuzare. De asemenea, arată că în situația în care apărarea avea temeuri, nu ar fi
ezitat să formuleze cerere de recuzare. Precizează, totodată, că persoanele pe care le asistă l-au întrebat
ce soluție crede că va pronunța instanța, apărarea le-a comunicat care este opinia sa, însă această
chestiune nu leagă în niciun mod instanța de judecată de soluția ce se va pronunța în cauză.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat (), având cuvântul, arată că, din câte a
înțeles, la acest moment procesual se pune în discuție împrejurarea dacă instanța va valida sau nu
raportul de expertiză. Arată că inculpatul nu are obiecțiuni la raportul de expertiză.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului - inculpat () că la acest moment
se vor discuta obiecțiunile formulate la suplimentul la raportul de expertiză, sens în care acordă
cuvântul apărătorului ales al apelantului - inculpat () avocat ().

Apărătorul ales al apelantului - inculpat () avocat (), apreciază că d-na
expert a răspuns în parte și neconform situației de fapt expuse de Ministerul Public la întrebarea și la
obiecțiunea formulată de către instanță în legătură cu răspunsul la Obiectivul nr. 1. Susține că a
detaliat, *in extenso*, de ce în stabilirea impactului fiscal, a implicațiilor fiscale ale situației de fapt
expusă în acuzarea inculpatului () comportă cu totul o altă abordare. Arată că nu este o

chestiune nouă, ci vizează strict rugămintea apărării ca experta desemnată să se conformeze situației de fapt avută în vedere către Ministerul Public, astfel cum a fost regularizat actul de sesizare a instanței prin ordonanța din martie 2017, când s-a explicat fără echivoc, aspect reținut și în hotărârea de condamnare a instanței, faptul că societatea [...] a evidențiat achiziții fictive de la [...] pentru a acoperi achizițiile de la alte societăți sau de la alte persoane, fără a preciza de unde a fost achiziționat, rechizitoriul și sentința penală neprecizând acest aspect, a oțelului beton în cauză.

Mai arată că a explicat la un termen anterior, însă nu a fost suficient de temeinic în acest sens, respectiv în a arăta că atât timp cât instanța a îndatorat expertul judiciar să stabilească impactul fiscal, acest impact fiscal se stabilește conform regulilor normative care guvernează raportul juridic de drept fiscal aflat în sinergie, chiar identitate, cu raportul juridic de conflict penal dedus judecății în prezenta cauză.

Consideră că este de domeniul evidenței, întrucât în cazul achizițiilor din alte surse decât cele înfățișate documentar, respectiv de la o altă entitate decât un contribuabil înregistrat în scopul de T.V.A., impactul fiscal se reduce la nerecunoașterea deductibilității taxei pe valoarea adăugată, astfel înfățișată de către facturi, însă nu impactează și nu are niciun efect sursa/proveniența mărfurilor cu privire la impozitul pe profit, pe care îl datorează contribuabilul care a înregistrat operațiunea fictivă.

Solicită a se observa că apărarea a evidențiat aspecte de practică judiciară atât de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și de la nivelul a Curții de Apel București, respectiv trei decizii ale Curții de Apel București care antamează o altă ipoteză în situația în care proveniența mărfii este din altă parte decât ceea ce atestă facturile, respectiv fie provin de la persoane fizice, însă nu este cazul în prezenta speță, fierul beton fiind un produs specializat, nu are cum să fie comercializat de persoane fizice, având în vedere și cantitatea de 4.903 tone de oțel beton, fie din surse intracomunitare, fie din altă sursă decât un contribuabil înregistrat în scopul de TVA. În toate cele patru decizii de speță menționate în notele scrise, instanțele de control judiciar a dispus, în mod întemeiat din punctul de vedere al apărării, că singura obligație fiscală suplimentară a contribuabilului care evidențiază asemenea facturi este aceea referitoare la taxa pe valoarea adăugată.

Arată că mecanismul este simplu, niciun contribuabil nu are interesul să disimuleze proveniența unor mărfuri dacă nu urmărește să se sustragă de la îndeplinirea unei obligații. Astfel, dacă în prezenta cauză, [...] ar fi cumpărat oțelul beton de la un operator care nu dorea să-și declare livrările, de la persoane, cum reține prima instanță, tot ar fi avut, potrivit art. 19 și 21 din Codul fiscal în vigoare la acea dată, dreptul de a-și deduce cheltuiala, valoarea fără TVA. Este și firesc pentru că impozitul pe profit nu se aplică pe cheltuială, ci pe venit. Or, acest impozit pe profit a fost plătit de

în limita diferenței de cât l-a costat să cumpere, respectiv valoarea fără TVA și cât a realizat vânzând. Expertă arată, în prima expertiză, că a cumpărat, în 2011, 35.500.000 de lei [...] și a vândut de 36 de milioane doar oțel beton.

Învederează că nu se putea stabili un impozit pe profit pe ce a cheltuit, ci pe ce a vândut. Or, ceea ce a vândut, astfel cum a indicat expertii parte, precum și experta, pe alocuri, este faptul ceea ce s-a cumpărat, potrivit acelor documente, cantitatea aceea de oțel beton, s-a și vândut mai departe, respectiv a realizat [...] veniturile aferente acestei vânzării. În atare condiții, dacă s-a impozitat doar ceea ce a realizat ca venit [...] prin vânzarea oțelului beton, ar însemna să nu se recunoască cheltuiala, deși proveniența, sursa cheltuielii este irelevantă din punct de vedere fiscal.

Solicită a se avea în vedere că în art. 146 din Codul fiscal în vigoare la acel moment se prevedea că *pentru a avea dreptul să deduci nu ai nevoie de o factură să cumperi, trebuie să cumperi de la un contribuabil înregistrat în scopul de TVA*, pentru că acel contribuabil, TVA fiind un impozit indirect, el se colectează la utilizatorul final, însă toți de pe circuit lucrează cu TVA deductibil și colectat. Or, pentru a se putea deduce tva la achiziție, trebuie să fie colectat de cel care îl furnizează, nefiind aceeași situație și la impozitul pe profit, care este întotdeauna diferența de venituri și cheltuieli, indiferent de sursa sau conținutul cheltuielii, important este ca ea să existe. Or, în atare condiții, apreciază că experta desemnată ar trebui să fie îndatorată să formuleze un răspuns sau să lămurească suplimentar răspunsul de la Obiectivul nr. 1, concordant cu situația de fapt expusă de Ministerul Public,

respectiv să lămurească implicațiile asupra impozitului pe profit, pentru că pe TVA s-a lămurit pe ipoteza impusă de instanța de control judiciar, respectiv să lămurească implicațiile pe impozitul pe profit datorate de ... pentru achizițiile de oțel beton care, potrivit acușării, ar fi fost efectuate „la negru” și nu de la ... Arată că d-na expert are cunoștințe de specialitate și poate lămuri aceste aspecte.

Consideră că există cinci categorii de prejudiciu care pot fi reținute în cauză, fiind evident că nu este o loterie și evident se impune ca inculpatul să primească ajutor în a înțelege ce trebuie să plătească pentru a beneficia de disp. art. 10 alin. 1¹ pentru că și-a manifestat disponibilitatea și a dovedit că are disponibilitatea să achite prejudiciul produs în cauză.

Opinia apărării este în sensul că prejudiciul este 0, opinia Ministerului Public este că ar fi de 4.088.000 de lei, opinia expertei, în răspunsul la obiecțiuni, este că prejudiciul ar 4.087.000 lei, opinia experților desemnați, pentru ipoteza în care ar fi fictivă, este că prejudiciul este de 2.500.000 și mai există o valoare de prejudiciu, cea criticată de instanța pentru că a avut în vedere tranzacții ca și cum ar fi reale, cea de 409.110 lei.

În mod evident, în atare condiții, apărarea apreciază că trebuie să se lămurească mai întâi aspectul antamat anterior, respectiv care este impactul asupra impozitului de profit, pentru a cunoaște inculpatul dacă se cantonează pe zona TVA-ului, dacă achită TVA-ul pentru a beneficia de disp. art. 10 alin. 1¹, suma care a fost deja achitată. În plus, arată că mai rămâne problema celor două sarcini suplimentare, respectiv majorarea de 20% care se aplică la fond, la obligația fiscală principală, care trebuie calculată de către expertă, fiindcă pare a fi simplu să se adauge 20 %, însă este vorba de implicații de natură contabilă și fiscală pe care trebuie să le aibă în vedere, să le traducă experta desemnată, să stabilească cât este acel quantum de 20 % și, de asemenea, se mai ridică problema dobânzilor și penalităților.

Practica judiciară la nivelul Curții de Apel București nu este una constantă. Într-un alt dosar aflat pe rolul acestei instanțe, un alt complet de judecată a apreciat că, întrucât disp. art. 10 alin. 1¹ fac obiect pe dobânzi și penalități, ar trebui să fie și aceste achitate, independent de faptul că a intervenit o situație de amnistie fiscală cum este cea prevăzută de O.U.G. nr. 69/2020.

Susține că opinia apărării este alta, în sensul că, fiind identitate între raportul juridic de drept fiscal și raportul juridic penal, nu poate fi obligat niciun inculpat să achite dobânzi și penalități nedatorate. De exemplu, se poate ca prejudiciul să fie acoperit înainte de expirarea perioadei de raportare fiscală, caz în care nu se datorează dobânzi și penalități pentru că nu se află în întârziere debitul fiscal de la îndeplinirea căruia s-a sustras contribuabilul. Aceeași este situația și același este efectul juridic și ca urmare a deciziei legiuitorului delegat de a introduce măsuri de amnistie fiscală, fiindcă ceea ce spune legiuitorul delegat este că, în ipoteza în care se îndestulează bugetul de stat, contribuabilul, indiferent care, apărarea a făcut referire și art. 9 din O.U.G. nr. 69/2020 și la Ordinul 2100/2020 al Ministerului Finanțelor, indiferent care contribuabil, indiferent de unde are această obligația fiscală, inclusiv când s-a stabilit răspunderea potrivit legii penale, beneficiază de scutirea de la obligația de plată a accesoriilor dacă a achitat principalul pe durata în care se află în ființă prevederile OUG nr. 69/2020, prelungită până la data de 31.01.2022.

Lămurirea acestei împrejurări nu este o chestiune strict juridică, apreciind că este o chestiune de specialitate fiscală care necesită lămurirea expertului desemnat. Apărarea a observat că în practica organelor de urmărire penală, la nivelul DIICOT, procurorii dispun efectuarea unui supliment la raportul de expertiză sau efectuarea unei expertize cu un singur obiectiv, să se stabilească dacă se încadrează, din punct de vedere fiscal, pentru aplicarea OUG nr. 69/2020 în ceea ce privește amnistia fiscală contribuabilul. Această practică însă nu leagă instanța de judecată, fiind amintită ca și titlul de exemplu pentru o posibilă rezolvare a acestor obligații fiscale accesorii. Apreciază că doar expertul poate lămuri acest lucru, nu dorește să se îndreptate către ANAF pentru că aceasta este parte în prezenta cauză, antamând și în alte cazuri, că ANAF nu poate da lămuriri de specialitate cu obiectivitate, întrucât, în mod firesc, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 72/2019, ANAF poate sprijini organele judiciare în lămurirea unor aspecte de resort fiscal, contabil sau

financiar numai atunci când nu acționează în calitate de parte în procesul penal, ci ca organ de specialitate. Când acționează în calitate de parte, apreciază că ANAF nu poate da lămuri cu privire la aceste accesorii fiscale.

Din această perspectivă, solicită să fie îndatorată experta desemnată cu lămuriri suplimentare cu privire la impactul asupra impozitului pe profit a situației expuse de Ministerul Public, să lămurească și care este cuantumul acelei majorări de 20 % și care este situația, în opinia sa, a accesoriilor care ar fi datorate atunci când se achită prejudiciul în perioada de activitatea a OUG nr. 69/2020. Solicită admiterea acestor obiecțiuni și să se dispună ca experta desemnată să dea aceste lămuriri suplimentare.

La interpellarea instanței, *cu privire la prima parte, respectiv dacă apărarea înțelege să solicite stabilirea impozitului pe profit aferent celor 95 de facturi prin estimarea cheltuielilor efectuate din alte surse, respectiv dacă se raportează la art. 67 Cod de procedură fiscală, apărătorul ales al apelantului - inculpat*

arată că cheltuiala netă înscrisă în facturi este un reper obiectiv vizavi de care se poate stabili estimarea cheltuielii în legătură cu achizițiile de oțel beton. Arată că mai sunt și sunt și alte mecanisme conform art. 14 din Legea nr. 214/2005, fiind și un ordin al Ministerului Finanțelor Publice nr. 3698, unde se arată 3 sau 4 mecanisme prin care se estimează cheltuiala. Potrivit art. 67 din Codul de procedura fiscală există o libertate a probelor și poate fi stabilită prin orice fel de mecanisme. Dacă instanța de apel apreciază că valoarea netă indică în facturile de la nu constituie un reper obiectiv pentru estimarea cheltuielii, în mod evident, experta desemnată poate fi îndatorată să estimeze cheltuiala în funcție de criteriile prevăzute de legislația fiscală și, astfel, să determine dacă se datorează un impozit pe profit suplimentar și în ce cuantum. Solicită să se facă o estimare raportat la facturi, să se ia ceea ce este în facturi și dacă este vorba de estimarea d-na expertă are mecanisme fiscale prin care poate face această estimare.

De asemenea, la interpellarea Curții, respectiv *cum interpretează disp. art. 21 alin. 4 lit. f) din Codul fiscal anterior, apărătorul ales al apelantului - inculpat*, avocat , arată că, în toate cazurile, art. 21 alin. 4 lit. f) din Codul fiscal anterior se referă la situația cheltuielilor nedeductibile, însă cheltuielile nedeductibile nu sunt fictive, nu există similitudine între o cheltuială fictivă și una nedeductibilă. O cheltuială nedeductibilă este una care există în realitate, s-a făcut o cheltuială, dar ea, pentru rațiunile ce țin de respectarea normativului fiscal, nu îndeplinește condițiile legale pentru a fi recunoscută. Solicită a se observa că există practică judiciară în acest sens, inclusiv la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv încheierea judecătorului de cameră preliminară în care se spune că *o obligația fictivă nu se confundă cu o operațiune deductibilă, operațiunea artificială, operațiuni fără scop economic sau operațiuni simulate*. Operațiuni fictive înseamnă inexistența tranzacției, inexistența co-contractantului și inexistența obiectului tranzacției. Prin urmare, trebuie să se cantoneze pe art. 2 lit. f) din Legea nr. 241/2005 și singura ipoteză care ar putea conduce la obligații fiscale suplimentare este cea în care ar fi validată teza fictivității acestor tranzacții, deductibilitatea este o discuție complet distinctă și separată care privește recunoașterea unei cheltuieli unui contribuabil dacă nu este făcută în scopurile prev. de art. 19 din Codul fiscal sau mai sunt alte situații, respectiv se cumpără bunuri care nu intră în obiectul de activitate al societății, se cumpără bunuri care nu sunt revândute, nu sunt destinate realizării de venituri, orice situație prevăzută de codul fiscal în care apare nedeductibilitatea cheltuielii. Din acest motiv există mecanismul estimării. Totodată, arată că în Ordinul Președintelui ANAF se specifică expres că *se recurge la estimare atunci când documentele nu îndeplinesc condițiile legale spre a fi recunoscute*.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat, având cuvântul, arată că argumentația antevorbitorului său a fost exhaustivă din această perspectivă a deductibilității, atât a cheltuielii nete și, în opinia sa, se păstrează deductibilitatea TVA.

Învederează că obiecțiunea formulată, în ceea ce privește răspunsul expertului desemnat, nu se raportează decât la împrejurarea că, din perspectiva apărării inculpatului , dna expert a făcut abstracție exact pe regularizarea acuzației, respectiv actul din 07.03.2017, când, întrebat fiind Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași care sunt elementele de fictivitate reclamate prin acuzația formulată, acesta a răspuns că marfa a fost achiziționată, context în care, în mod evident, existența

acesteia nu a fost negată și nici veniturile realizate de ... în urma vânzărilor subsecvente din aval. În aceste condiții, apreciază că experta desemnată trebuie să lămurească și această chestiune, dacă cheltuială netă, respectiv cele 10 milioane, cât a reprezentat din cuantumul de 12 milioane total operațiunii consemnate în cele 95 facturi, pot fi recunoscute ca fiind deductibile tocmai datorită legăturii de cauzalitate dintre marfa consemnată în aceste facturi și privită ca *negotium* indiferent de sursa de aprovizionare.

Solicită a se avea în vedere că Ministerul Public, atunci când a formulat acuzația, a avut în vedere o sursă ocultă de aprovizionare, deși nu a răspuns la întrebări esențiale cine, când, cum, de unde, dar dacă se girează această acuzație că ..., prin asociații săi, respectiv dl. ... și ..., s-au aprovizionat dintr-o altă sursă decât cea consemnată din facturi, disimulând astfel operațiunea financiară din perspectiva furnizorului, se ridică întrebarea dacă această cheltuială, câtă vreme ceea ce s-a consemnat în factură și în documentele de evidență contabilă când s-a aprovizionat și au intrat în stocul societății ..., aceeași marfă a și ieși. Dincolo de această situație, în mod evident, apărarea inculpatului ... este tributară convingerii că, în momentul în care are o atare ipoteză, nu se poate face abstracție tocmai de elementul *negotium* al tranzacției pentru că, ceea ce ar trebui să conteze, câtă vreme veniturile sunt obținute din vânzarea exactă a acelorași bunuri, trebuie să capete caracter deductibil, pentru că regulile generale din Codul fiscal, art. 19 și 21 din Codul fiscal, arată că, în genere, dincolo de veniturile neimpozabile și adăugarea cheltuielilor nedeductibile, impozitul, masa impozabilă este determinată ca diferență dintre veniturile încasate și cheltuieli. Altfel spus, plecând de la un discurs destul de pretențios în pretoriu, nu se poate obține din nimic, pentru că așa ar susține Ministerul Public, în esență, în acuzație, plus valoare.

În aceste condiții, consideră că trebuie recunoscută și apărarea crede că se impune soluționarea cu acuratețe a acestui litigiu, care împrumută din legislația fiscală și se impune a se chema din nou expertul pentru a se raporta, astfel cum l-a îndatorat Curtea de Apel, strict la premisa factuală a acuzației formulate de Ministerul Public.

Susține că nu crede că este vorba de o grabă, de o rea - credință, ci mai degrabă a fost o simplă omisiune, s-a raportat la rechizitoriu, omițând să constate că a fost și regularizate elemente ce compuneau factual acuzația.

Curtea a inițiat un dialog cu apărătorul ales al inculpatului ... în ceea ce privește estimarea cheltuielii și acest lucru i-a atras atenția pentru că a folosit acest mecanism ca argument indirect, respectiv de ce ar trebui, în opinia sa, să fie recunoscută cheltuiala. În ipoteza în care ...

... nu ar fi avut sub nicio formă, făcând referire la art. 64 pct. 5 din Normele metodologice depunere aplicare a Codului de procedură fiscală, în ipoteza în care informațiile puse la dispoziție de contribuabil sunt incomplete, incorecte, nu există sau nu le pune la dispoziție, organul fiscal este îndreptățit să determine masa impozabilă prin estimare rezonabilă, raportându-se fie la informații din piață, cu ajutorul Institutului Național de Statistică, fie să apeleze la informații care sunt puse la dispoziție sau care se află în custodia organului fiscal prin prisma unor contribuabili cu activitate similară, de pildă, comercializarea de produse de construcții, și nu în genere cu *bunuri pentru construcții*, respectiv oțel beton, pentru că în toate cele 95 de facturi nu se regăsește o denumire generică, *produse construcții sau materiale construcții*. Arată că în fiecare din cele 95 de facturi consemnează un tip anume de oțel beton, cu un anumit diametru și cu o anumită cantitate, 4.903 tone. În aceste condiții, solicită ca, pentru a clarifica această situație cu privire la masa impozabilă din perspectiva impozitului pe profit, expertul desemnat, într-o astfel de situație cu dimensiunea completă a acuzației, fără să se repete, consideră sau poate lua în calcul la stabilirea sarcinii fiscale și a cheltuielilor, chiar dacă furnizorul, respectiv dimensiunea juridică a operațiunii este posibil să fi fost alterată.

În ceea ce privește TVA-ul, deși nu se derobează de ceea ce a susținut antevorbitorul său, deși nu se derobează de ceea ce și ce anume a înțeles Curtea Europeană să trateze operațiunile din perspectiva taxei pe valoarea adăugată atunci când furnizorul nu poate fi identificat, Cauza CEDO nr. 177, care este grăitoare *indiferent de situație, atât timp cât există o factură*.

Susține că apărarea a încercat un exercițiu de imaginație și s-a gândit că, în ipoteza în care relația de aprovizionare cu un furnizor al cărui regim fiscal nu-l poate verifica, fiind neidentificat, fiind ocult, nu-l poate identifica, ar trebui să fie tratat ca o persoană care nu este înregistrată în scopul TVA. Acesta este silogismul apărării în condițiile în care a făcut acest exercițiu de imaginație, respectiv să gireze, astfel cum Curtea de Apel a îndatorat expertul, ținând de premisele factuale ale acuzației făcute de parchet. În atare condiții, TVA nu poate fi recunoscut ca fiind deductibil, acestea, din nou, sunt elemente care, în opinia apărării, s-ar impune a fi lămurite suplimentar fără să se constituie într-un obiectiv nou al procedurii probator.

În ceea ce privește a doua secțiune a materialului înaintat instanței de judecată, apărarea s-a gândit ce titulatură să îi atribuie, dar, având în vedere că, în principal, era o obiecțiune la răspunsul expertului desemnat, s-a gândit să menționeze și această cerere din perspectiva celor trei componente ale art. 10 alin. 1¹ din Legea nr. 241/2005.

Învederează că la acest termen de judecată a făcut dovada, prin depunerea în original, a chitanțelor de consemnare în contul de Trezorerie asociat recuperării prejudiciilor din cauze penale pe Legea 241/2005, de către inculpatul Anton a sumei de aprox. 2.044.000 lei, acesta a înțeles să consemneze la dispoziția instanței din perspectiva incidenței acestui articol 10 alin. 1 ind. 1.

Întrebarea inculpatului, la final, este că *nu mai vrea, a obosit, nu mai contează, dorește să știe cat are de plătit cu accesorii sau nu calculate, dacă beneficiază sau nu de prevederile amnistiei fiscale* Ordonanța de urgență nr. 69/2020, calculând cei 20%, pentru că indiferent de orice alte judecăți de valoare intime, chiar dacă la final instanța urmează, cum la termenul anterior a evidențiat cele două teze din prezenta cauză, teza acuzării și teza apărării, să decidă la final, trebuie să sprijine poziția inculpatului, astfel încât să iasă din această stare de incertitudine.

Într-o analiză simplistă, ar putea aborda această problemă a prejudiciului care este consemnat într-un act de sesizare a instanței, dar nu poate fi de acord cu antevorbitorul său, care a spus că, din această perspectivă, chiar și dintr-un raport litigios de drept penal, inculpatul nu poate să fie obligat, nu trebuie să plătească decât impozitul, obligațiile fiscale legal datorate. În alte cuvinte, dacă nu ar fi fost într-o sală de judecată, în fața unor magistrați investiți să soluționeze un litigiu penal, și ar fi fost în fața unei instanțe de contencios și fiscal, aceleași ar fi fost problemele. Dacă organul fiscal ar fi negat deductibilitatea cheltuielii și dacă aceasta ar fi putut și dacă, în ipoteza în care ar fi fost descrisă de această dată de ANAF, nu se poate identifica cu acuratețe furnizorul, dacă nu este recunoscută cheltuială. Antevorbitorul său a precizat că, în această cauză nici Ministerul Public și nici expertul desemnat, în nicio clipă, nu a contestat veniturile realizate de . . . în urma operațiunilor din aval, respectiv către proprii săi clienți. În atare condiții, câtă vreme cele 95 de facturi nu consemnează niște servicii abstracte, nu consemnează niște servicii care nu pot fi palpate, care nu au existență de sine stătătoare, ci au o existență subiectivă din perspectivă exclusiv a beneficiarului, respectiv . . . Arată că a fost o marfă care a trebuit să fie locată, relocată, translatată, finisată, vândută, transportată, respectiv 4.903 tone. Marfa a existat cel puțin din perspectiva operațiunii juridice de *negotium* dacă se girează acuzația formulată de Ministerul Public.

Pentru aceste considerente, solicită admiterea obiecțiunii formulate cu privire la răspunsul exprimat de expertul desemnat, să se dispună formularea unor lămuriri suplimentare din perspectiva nuanțelor evidențiate de apărarea inculpatului . . . De asemenea, arată că este de acord cu antevorbitorul său, respectiv nu poate avea încredere în partea civilă în situația în care i se va cere calculul celor de 20% și dacă i se va cere să evalueze dacă acest debit, prejudiciu ar beneficia de prevederile OUG nr. 69/2020. Altfel spus, dacă s-ar întreba o persoană vătămată, în urma unei infracțiuni de loviri sau alte violențe, despre leziunea fizică suferită, aceasta va susține leziunea fizică. Din această perspectivă, apreciază că este nevoie de opinia expertului desemnat pentru evaluarea celor trei componente expuse.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat . . . arată că se impune admiterea acestor obiecțiuni, urmând a se avea în vedere și activitatea desfășurată de . . . sub acest aspect. În raportul de expertiză efectuat se constată în ceea ce o privește pe . . . un prejudiciu ca urmare a

neînregistrării în contabilitate, producându-se un prejudiciu de aprox. 400 de mii de lei la intrare, la ieșire, în momentul în care se pleacă de la către alte societăți se indică tot aceeași sumă. Există obiecțiuni cu privire la constatarea unui prejudiciu de 1.226.449, sumă menționată la fila 26 din raportul de expertiză, expertul spune că nu au fost înregistrate la un număr de facturi în valoarea de 1.226.449 lei.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului - inculpat că în prezenta cauză nu se stabilesc prejudicii decât prin prisma unor infracțiuni.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat arată că nu se pot reține aceste aspecte în condițiile în care plățile vizează întreaga sumă care a intrat de la Solicită ca expertul desemnat să verifice toate declarațiile nr. 394 în ceea ce privește societatea

Apărătorii celorlalte părți sunt de acord cu obiecțiunile formulate.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea acestor obiecțiuni formulate, ca fiind nefondate. Consideră că, astfel cum a răspuns expertul, prin supliment, cu precizările formulate la obiecțiunile învederate de către instanță sunt lămuritoare din punctul său de vedere. De asemenea, experții parte și-au exprimat punctul lor de vedere în susținerea celor invocate în apărare de către inculpați. Practic, instanța are în a cântări ambele variante.

În opinia sa, s-a răspuns în limitele fixate de către instanța, astfel cum au fost precizate prin obiecțiuni și nu se impune suplimentarea raportului cu alte concluzii. Din perspectiva chestiunilor legate de cei 20% referitoare la stabilirea prejudiciului pentru incidența art. 10 alin.1 ind. 1, consideră că este utilă soluționării cauzei un asemenea calcul de către expert pentru eventuala incidență a disp. art. 10 ind. 1. Totodată, consideră că acest 20 % trebuie să se raporteze la valoarea stabilită de către expert și, în urma calcului, ar fi de 4.870.935 lei ca prejudiciu, care este o sumă apropiată de cea stabilită în rechizitoriu, diferența fiind mai mică. Dacă se merge pe variantă mai mică, în ipoteza în care s-ar achita acest prejudiciu inclusiv cei 20%, iar după aceea, în urma dezbaterilor și în urma deliberării, instanța ar constata că de fapt prejudiciul este mai mare decât cel invocat de către apărare, nu ar mai putea fi incidentă această cauză de încetare a procesului penal și nu ar fi utilă inculpaților ca finalitate. În ipoteza în care s-ar constata că, în urma deliberării de către instanță, prejudiciul ar fi altul, altfel ar putea fi recuperați banii de la ANAF. Consideră că ar trebui să se meargă pe teza actului de inculpare și crede că acesta este și intenția legiuitorului în stabilirea art.10 ind. 1, astfel cum a fost stabilit în suplimentul la raportul de expertiză contabilă precizat la acea sumă de 4.087.935 lei cu calcul de 20% și, separat, apoi accesorii, penalități și dobânzi, având în vedere și decizia pronunțată de ÎCCJ, în dezlegarea unor chestiuni de drept.

Curtea, după deliberare, constată că, în ceea ce privește solicitările formulate de către apărătorul ales al apelantului - inculpat acestea sunt neîntemeiate, întrucât expertul a avut în vedere la efectuarea expertizei materialul documentar depus la dosarul cauzei, urmând ca pe fondul cauzei să se susțină eventuale aspecte de fond, iar în ceea ce privește aspectele invocate de inculpați - apelanți și constată că expertul a răspuns la obiectiv, astfel cum a fost formulat de către instanță, instanța nedisponând estimarea cheltuielilor, conform art. 67 Cod de procedură fiscală aplicabil, însă pune în vedere să se arate dacă inculpații înțeleg să susțină aceste aspecte ca pe un obiectiv nou, pentru completarea suplimentului la raport, cu punerea în sarcina părții a onorariului cuvenit expertului.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat , avocat , arată că estimarea cheltuielii este necesar a fi stabilită și va suporta costurile efectuării acestui supliment.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat , având cuvântul, arată că susține această solicitare ca fiind un nou obiectiv, raportat la ipoteza descrisă de parchet.

Apărătorii celorlalte părți, având pe rând cuvântul, arată că sunt de acord.

Reprezentantul Ministerului Public, arată că nu are nimic de adăugat.

Curtea, pentru a se susține acest obiectiv, apreciază că, pentru a se determina un impozit pe profit prin estimare, trebuie să se indice elemente de fapt care pot conduce la admiterea acestui obiectiv, respectiv privind eventuala proveniență a bunurilor, respectiv că acestea au intrat în posesia

societății prin achiziționare, în antiteză cu primirea acestora cu titlu gratuit, respectiv prin sustragere, alte modalități prin care se poate intra în posesie, pentru că doar o cheltuială poate fi luată în considerare prin estimare, pentru că și art. 67 face trimitere la elementele concrete care să ateste o cheltuială.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat, avocat, arată că, dacă se vorbește de cheltuială, experta desemnată a stabilit valoarea mărfurilor și circuitul documentar până la palierul 2 sau 3. Înainte de, în funcție de unde se întrerupea lanțul, însă, în orice caz la a identificat facturi de achiziție pentru marea majoritate a valorilor. Dacă se contestă de către acuzare proveniența acestor mărfuri, ar însemna ca apărarea să facă o contraprobă a proveniențelor reale. Opinează că apărarea nu trebuie să facă această contraprobă, aceste mecanisme al estimării pot fi realizate în funcție de mecanismele prevăzute de lege în acest sens, prin metoda marjei, metoda fluxului de trezorerie, cea a prețurilor comparative, fiind instrumente aflate la dispoziția expertului care nu implică un demers sau nu este condiționat de un demers retroactiv în sensul indicării unei alte surse decât cea înfățișată documentar. În condițiile în care a formulat apărări pe fondul cauzei, nu este împiedicată posibilitatea estimării costului de achiziție prin elemente obiective de către expertă, independent de stabilirea sursei reale, era în sarcina acuzării să facă dovada altei proveniențe. Proveniența este înfățișată de documente, nu se pune problema unei proveniențe cu titlu gratuit, fiind necesar a se avea în vedere specificul mărfii, condițiile de transport și de depozitare și ca atare se impune ca experta să stabilească care este acel cost care trebuia recunoscut contribuabilului.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat arată că a indicat ca argument indirect premisele de la care se poate proceda la determinarea sarcinii fiscale prin estimare. În mod evident, de la bun început, inclusiv în fața instanței de fond, a subliniat împrejurarea că Ministerul Public a eșuat în a demonstra acea alegație de achiziție *la negru*, respectiv nu a răspuns la aceste întrebări esențiale la care ar fi trebuit să răspundă această informație: cine, unde, când, cum și de ce. A studiat normele metodologice privind aplicarea art. 67, art. 64 pct. 5 și consideră că se impune să se plece, girând ipoteza acuzatorială, de la ideea că nu există documente de aprovizionare. Câtă vreme nu este contestată existența mărfii, a veniturilor realizate în urma vânzărilor făcute de, trebuie să se determine prin mecanismele prevăzute de legiuitor fiscal. Este o nouă listă de audit care nu a fost avută în vedere în prezenta cauză. Indiferent de ipoteza parchetului, dacă se continuă ca silogism, trebuie să transforme într-un vector furnizor de operațiuni fictive, negând cheltuiala trebuie să nege și veniturile.

Curtea, după deliberare, în raport de natura bunurilor și elementele de fapt prezentate, de împrejurarea că bunurile indicate în facturi ar fi fost revândute, ceea ce implică existența lor fizică, în raport și de practica organelor de urmărire penală în această situație, admite completarea suplimentului la raportul de expertiză cu **un nou obiectiv**, respectiv *expertul să stabilească impozitul pe profit aferent celor 95 facturi emise pe relația*, prin luarea în considerare, prin estimare, a cheltuielilor efectuate cu bunurile indicate în facturi, urmând ca expertul să aibă în vedere metoda de estimare care este cea mai apropiată situației fiscale în cauză.

De asemenea, încuviințează un **al doilea obiectiv**, cu privire la stabilirea sumei care trebuie achitată pentru a se beneficia de dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005, Curtea având în vedere două ipoteze, ambele ipoteze la rândul loc vizând două aspecte, respectiv:

1) să stabilească expertul prin raportare la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în valoare de 2.452.761 lei și impozit pe profit suplimentar în valoare de 1.635.177 de lei (ce rezultă în acest moment din supliment), suma care trebuie achitată, respectiv - **să se stabilească cei 20% din prejudiciul stabilit, la care se adaugă dobânzile și penalitățile:**

- fără a se lua în calcul niciun aspect de amnistie fiscală
- să aprecieze dacă se impune luarea în calcul a unei amnistii fiscale (OUG nr. 69/2020) și, în acest caz, să spună exact care este suma de plătit.

2) să stabilească expertul prin raportare la taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în valoare de 2.452.761 lei și *impozit pe profit suplimentar calculat prin estimarea cheltuielilor efectuate cu bunuri indicate în facturi* (ceea ce se solicită în acest supliment), suma care trebuie achitată, respectiv *să se stabilească cei 20% din prejudiciul stabilit, la care se adaugă dobânzile și penalitățile:*

- fără a se lua în calcul niciun aspect de amnistie fiscală
- să aprecieze dacă se impune luarea în calcul a unei amnistii fiscale (OUG nr. 69/2020) și, în acest caz, să spună exact care este suma de plătit.

De asemenea, dispune încunoștințarea expertului pentru efectuarea acestui supliment la raportul de expertiză și urmează a se stabili un onorariu distinct, avansat de către părți.

Totodată, având în vedere aceste discuții care se puteau antama la un termen anterior, astfel încât să existe la acest moment un supliment complet, **Curtea pune în discuție sesizarea ÎCCJ cu o hotărâre prealabilă**, cu următorul conținut "*dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 241/2005, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?*"

Apărătorul ales al apelantului - inculpat ..., avocat ..., arată că, în situația în care instanța dorește să tranșeze la acest moment acest aspect, va formula concluzii la acest moment, iar în situația în care i se va da posibilitatea și se va amâna cauza, va formula concluzii elaborate.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului - inculpat ... că se va stabili pronunțarea la o dată ulterioară, la data de 16.12.2021, iar apărarea, în situația în care dorește, poate depune la dosarul cauzei note scrise.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat ..., avocat ..., arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul arătat. De asemenea, arată că opinia apărării răspunsul este că *da*, în ipoteza provenienței, alta decât cea documentară și în lipsa documentelor justificative, se poate aplica art. 14 din Legea nr. 241/2005 pentru determinarea obligației fiscale constând în impozit pe profit datorat din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat ... arată că este de acord cu sesizarea.

Apărătorii celorlalte părți precizează că sunt de acord cu aspectul pus în discuție de către instanță.

Reprezentantul Ministerului Public precizează că este de acord cu sesizarea, având în vedere obiectul judecății cauzei, considerând că este utilă și concludentă în cauză.

CURTEA,

Pe fondul cauzei:

Pentru ca expertul desemnat să răspundă la acest obiectivul încuviințat la acest termen de judecată, va amâna cauza la data de 01.02.2022, ora 14:30, termen la care, în aceleași condiții și expertiză parte pot participa la întocmirea răspunsurilor.

Se va emite adresă către dna expert pentru efectuarea acestui supliment la raportul de expertiză, cu mențiunea că pentru acest obiectiv urmează a se stabili un onorariu distinct ce urmează a fi avansat de către părți.

Se va emite adresă către Biroul Contabilitate din cadrul Curții de Apel București pentru a se comunica dacă s-a procedat la avansarea onorariului convenit dnei expert.

Pe sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, va stabili pronunțarea la data de 16.12.2021.

Pentru aceste considerente,

DISPUNE:

Pe sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, stabilește pronunțarea la data de 16.12.2021.

Pe fondul cauzei:

Se emite adresă către dna expert ... pentru a răspunde la acest obiectivul încuviințat la acest termen de judecată, cu mențiunile că, în aceleași condiții, experții parte pot participa la întocmirea răspunsurilor, și că pentru efectuarea acestui supliment la raportul de expertiză urmează a se stabili un onorariu distinct ce va fi avansat de către părți.

Se emite adresă către Serviciul Contabilitate din cadrul Curții de Apel București pentru a comunica dacă s-a dispus avansarea onorariului de 25.000 de lei din fondurile Ministerului Justiției către d-na expert.

Amână cauza și acordă termen la **01.02.2022, ora 14:30**, sala P91, pentru când părțile au termen în cunoștință.

Pronunțată în ședință publică azi, 07.12.2021.

PREȘEDINȚĂ,

Grefier,

**TERMEN DE JUDECATĂ LA DATA DE 01.02.2022
S2 C 2 A CONTINUITATE, ora 14:30**

APELANT

APELANT - INCULPAT

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

INTIMAT - INCULPAT

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

TC.

INTIMAT - PARTE CIVILĂ

PERSOANĂ INTERESATĂ:

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr. .

()

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 16.12.2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror**

Pe rol pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea unei chestiuni de drept, respectiv: "*dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 241/2005, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?*", invocată în cauza penală ce are ca obiect apelurile declarate de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ** și de inculpații

și împotriva sentinței penale nr. , pronunțate de Tribunalul Călărași, în dosarul nr.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 07.12.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a se depune concluzii scrise, în temeiul art. 391 alin. 1 Cod de procedură penală, a stabilit pronunțarea pentru astăzi, 16.12.2021, când, a pronunțat următoarea încheiere:

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea constată următoarele:

I. La termenul din 07.12.2021 Curtea a pus în discuție din oficiu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv : *Dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 241/2005, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?*

La solicitarea inculpaților pentru a se depune concluzii scrise cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea a stabilit pronunțarea la data de 16.12.2021.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin sentința penală nr. din 20.12.2019, pronunțată de Tribunalul Călărași, s-au dispus următoarele:

A fost făcută aplicarea art.5 C.p. și în consecință au fost recalificate încadrările juridice ale faptelor reținute în sarcina inculpaților prin aplicarea legii penale vechi.

1. A fost respinsă cererea formulată de inculpatul _____, prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP.

A fost admisă cererea formulată de inculpatul _____, prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. în cazul infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP și art. 280 indice 1 din Legea nr. 31/1190.

În baza art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP. și art.74-76 VCP a fost condamnat inculpatul _____ la 4 ani închisoare, în regim de detenție, și interzicerea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c VCP, pe o perioadă de 2 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.71 din Codul penal din 1969 au fost interzise inculpatului _____, ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c din același cod, din momentul rămânării definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului _____ pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului _____ pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.280 indice 1 din Legea nr. 31/1190.

A fost dedusă din pedeapsa pronunțată perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului _____ de la 02.11.2016 până la 11.11.2016

2. A fost respinsă cererea formulată de inculpatul _____, prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP.

A fost respinsă cererea formulată de inculpatul _____, prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. a C.pr.p. în cazul infracțiunii de spălare de bani prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

A fost admisă cererea formulată de inculpatul _____, prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. în cazul infracțiunii prev. de art. 280 indice 1 din Legea nr. 31/1190.

În baza art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.74-76 VCP a fost condamnat inculpatul _____ la 4 ani închisoare, în regim de detenție și interzicerea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c VCP, pe o perioadă de 2 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.71 din Codul penal din 1969 au fost interzise inculpatului _____, ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c din același cod, din momentul rămânării definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului _____ pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului . pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.280 indice 1 din Legea nr. 31/1190.

A fost dedusă din pedeapsa pronunțată perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului . de la 02.11.2016 până la 11.11.2016

3. A fost respinsă cererea formulată de inculpata . prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. în cazul infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP.

A fost respinsă cererea formulată de inculpata . prin apărător, de achitare în temeiul art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. a C.pr.p. în cazul infracțiunii de spălare de bani prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

În baza art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP. și art. 53 indice1 alin. 2 VCP a fost condamnată inculpata București, la pedeapsa amenzii de 20.000 lei.

În baza art.53 indice 2 VCP și art.53 indice 1 alin. 3 lit. e VCP a fost aplicată inculpatei , pedeapsa complementară a afișării prezentei hotărâri după rămânerea definitivă, la sediul acesteia, timp de 30 de zile.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatei . pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

4. În baza art. 26 VCP raportat la art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP., art.74-76 VCP art. 375 CPP și art.396 alin. 10 CPP a fost condamnat inculpatul . la 6 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c VCP, pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului . pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP. raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

S-a constatat că infracțiunea pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului . prin prezenta hotărâre este concurentă cu infracțiunea prev de art.26 C.p. din 1969 raportat la art.9 alin. lit.b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 vcp și art.13 VCP(faptă săvârșită în perioada octombrie 2003-octombrie 2004) pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului prin SP nr. /25.05.2012 a Judecătoriei , modificată și rămasă definitivă prin DP nr. 20.06.2013 a Curții de Apel București , cu infracțiunile prev. de art.9 alin.1 lit.c și alin.3 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p., art.20 raportat la art.8 alin.1 și 3 din Legea nr.241/2005 și respectiv art.290 alin.2 VCP cu aplicarea art.31alin.2 VCP și art.41 alin.2 VCP(fapte săvârșite în perioada noiembrie 2005-februarie 2008) pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. '23.10.2014 a Curții de Apel București și cu infracțiunile prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002 cu referire la art. 215 alin.1,2,3 și 5 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 și art.75 lit.a VCP cu aplicarea art.5 C.p., art.261 alin.1 VCP cu aplicarea art.5 C.p., art.31 alin.2 raportat la art. 290 alin.1 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p. pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP stabilită prin SP

nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași în pedepsele componente care au fost repuse în individualitatea lor, respectiv:

- pedeapsa de 6 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii art.26 C.p. din 1969 raportat la art.9 alin. lit.b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.13 VCP(faptă săvârșită în perioada octombrie 2003-octombrie 2004) prin SP nr. /25.05.2012 a Judecătoriei Cornetu, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /R/20.06.2013 a Curții de Apel București
- pedeapsa de 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.9 alin.1 lit.c și alin.3 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București
- pedeapsa de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. art.20 VCP raportat la art.8 alin.1 și 3 din Legea nr.241/2005 prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București
- pedeapsa de 1 an închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. art.290 alin.2 VCP cu aplicarea art.31 alin.2 VCP și art.41 alin.2 VCP prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București
- pedeapsa de 3 ani și 6 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 3 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002 cu referire la art. 215 alin.1,2,3 și 5 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 și art.75 lit.a VCP cu aplicarea art.5 C.p.,prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași
- pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. art.261 alin.1 VCP cu aplicarea art.5 C.p prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași
- pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. art.31 alin.2 raportat la art. 290 alin.1 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași.

A fost înlăturat sporul de pedeapsă de 2 ani închisoare aplicat prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași.

În baza art.588 alin.1 C.pr.p. raportat la art. 105 alin.1 C.p. a fost anulată liberarea condiționată dispusă prin SP nr. 13.08.2019 pronunțată de Judecătoria sector 4 București cu privire la condamnatul .

În baza art.36 alin.1 VCP coroborat cu art. 34 alin.1 lit.b art.35 alin.1 VCP cu referire la art. 33 lit.a VCP a fost contopită pedeapsa stabilită prin prezenta hotărâre cu privire la inculpatul . cu pedepsele de 6 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii art.26 C.p. din 1969 raportat la art.9 alin. lit.b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.13 VCP(faptă săvârșită în perioada octombrie 2003-octombrie 2004) prin SP nr. /25.05.2012 a Judecătoriei Cornetu, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /R/20.06.2013 a Curții de Apel București, 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii art.26 C.p. din 1969 raportat la art.9 alin. lit.b din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.13 VCP(faptă săvârșită în perioada octombrie 2003-octombrie 2004) prin SP nr. /25.05.2012 a Judecătoriei Cornetu, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /R/20.06.2013 a Curții de Apel București, 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.9 alin.1 lit.c și alin.3 din Legea nr.241/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București, 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. art.20 VCP raportat la art.8 alin.1 și 3 din Legea nr.241/2005 prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București, 1 an închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art. art.290 alin.2 VCP cu aplicarea art.31alin.2 VCP și art.41 alin.2 VCP prin SP nr. /07.03.2014 a Judecătoriei Bolintin Vale, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /23.10.2014 a Curții de Apel București, 3 ani și 6 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 3 ani, aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002 cu referire la art. 215 alin.1,2,3 și 5 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 și art.75 lit.a VCP cu aplicarea art.5 C.p.,prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași, 6 luni închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. art.261 alin.1 VCP cu aplicarea art.5 C.p prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași și respectiv 6 luni închisoare aplicată inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. art.31 alin.2 raportat la art. 290 alin.1 VCP cu aplicarea art.41 alin.2 VCP și art.5 C.p prin SP nr. /22.12.2015 a Tribunalului Iași, modificată și rămasă definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare, pe care o sporește cu 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani.

S-a stabilit total pedeapsă de executat pentru inculpatul 9 ani închisoare în regim de detenție și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 alin.1 lit.a teza a II-a, b și c VCP pe o durată de 5 ani.

În baza art. 71 VCP au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 alin.11 lit.a teza a II-a, b și c VCP, ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 36 alin.3VCP a fost dedusă din pedeapsa aplicată inculpatului durata executată de la 27.06.2013 la 20.08.2019, în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 2015 emis la 12.04.2017 de Tribunalul Iași.

5. În baza art. 26 VCP raportat la art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP, art.74-76 VCP., art. 375 CPP și art.396 alin. 10 CPP a fost condamnat inculpatul la 6 ani închisoare în regim de detenție și interzicerea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c VCP, pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

În baza art.71 din Codul penal din 1969 au fost interzise inculpatului , ca pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c din același cod, din momentul rămânerii definitive a hotărârii și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale

A fost dedusă din pedeapsa pronunțată perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului de la 02.11.2016 până la 11.11.2016

6. În baza art. 26 VCP. raportat la art. 9 alin.1 lit. c și alin.3 din Legea nr. 241/2005 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP, art.74-76 C.p., art. 375 CPP și art.396 alin. 10 CPP a fost condamnat inculpatul la 2 ani închisoare în regim de detenție și interzicerea drepturilor prev. de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a, lit.b și c VCP, pe o perioadă de 2 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP. raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

S-a constatat că infracțiunea pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului

prin prezenta hotărâre este concurentă cu infracțiunile prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002 cu referire la art. 244 alin.1 și 2 C.p. cu aplicarea art. 35 alin.1 C.p., art. 77 lit.a C.p. și art.5 C.p., art. 322 C.p. cu aplicarea art. 35 alin.1 C.p. și art.5 C.p., art.253 alin.1,4 C.p. cu aplicarea art. 5 C.p., pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului prin SP nr. /22.12.2015 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul penal nr. , modificată și definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 6 ani și 8 luni închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.1 lit.a, b,g și k C.p. pe o perioadă de 3 ani stabilită prin SP nr. /22.12.2015 pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul penal nr. , modificată și definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor, respectiv

- 5 ani închisoare și pedeapsă complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b g și k C.p pe o durată de 3 ani pentru infracțiunea prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002, republicată și actualizată, cu referire la art. 244 alin.1 și 2 C.p. cu aplicarea art. 35 alin.1 C.p., art. 77 lit.a C.p. și art.5 C.p.,

- 1 an și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b,g și k C.p pe o durată de 1 an pentru infracțiunea prev. de art. 322 C.p. cu aplicarea art. 35 ain.1 C.p. și art.5 C.p.

- 3 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b pe o durată de 3 ani pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.253 alin.1,4 C.p. cu aplicarea art. 5 C.p..

Înlătură sporul de pedeapsă de 1 an și 8 luni închisoare, aplicat prin SP nr. /22.12.2015pronunțată de Tribunalul Iași în dosarul penal nr. , modificată și definitivă prin DP nr. /12.04.2017 a Curții de Apel Iași.

În baza art. 38 alin.1 C.p. coroborat cu art. 39 alin.1 lit.b C.p. și cu aplicarea art. 10 din Legea nr. 187/2012 s-a dispus contopirea pedepsei de 2 ani închisoare aplicată inculpatului prin prezenta hotărâre cu pedepsele de 5 ani închisoare și

pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b g și k C.p pe o durată de 3 ani pentru infracțiunea prev. de art. 29 alin.1 lit.a din Legea nr. 656/2002, republicată și actualizată, cu referire la art. 244 alin.1 și 2 C.p. cu aplicarea art. 35 alin.1 C.p., art. 77 lit.a C.p. și art.5 C.p, 1 an și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b,g și k C.p pe o durată de 1 an pentru infracțiunea prev. de art. 322 C.p. cu aplicarea art. 35 ain.1 C.p. și art.5 C.p. și respectiv 3 ani și 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b pe o durată de 3 ani pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.253 alin.1,4 C.p. cu aplicarea art. 5 C.p., aplicându -i acestuia pedeapsa cea mai grea, respectiv 5 ani închisoare la care se adaugă sporul de 2 ani și 4 luni(format din 1/3 din totalul celorlalte pedepse), rezultând o pedeapsă principală în regim de detenție de 7 ani și 4 luni închisoare.

În baza art. 45 alin.3 lit.a C.p. inculpatul va executa pe lângă pedeapsa principală pedeapsa complementară rezultantă constând în interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b g și k C.p pe o durată de 3 ani.

În baza art. 45 alin.5 C.p. inculpatul va executa pedeapsa accesorie rezultantă constând în interzicerea drepturilor prev. de art.65 alin.1 raportat la art. 66 alin.1 lit. a, b g și k C.p de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

S-a dispus retragerea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. /2015 emis de Tribunalul Iași la data de 12.04.2017 și emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii conform prezentei hotărâri, la data rămânerii definitive a acesteia.

A fost dedusă din pedeapsa pronunțată perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului de la 02.11.2016 până la 11.11.2016, precum și perioada executată în baza mandatului mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. /2015 emis de Tribunalul Iași la data de 12.04.2017

S-a luat act că inculpatul se află în executarea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. /2015 emis de Tribunalul Iași de la data de 12.04.2017.

7. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP

8. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP. raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

9. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatei) pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 C.p. raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

10. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP. raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP

11. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

12. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

13. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea **inculpatului** pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

14. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea **inculpatului** pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

15. În baza art. 396 alin.5 C.pr.p. raportat la art. 16 alin.1 lit. b teza I C.pr.p. s-a dispus achitarea **inculpatului** pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.26 VCP raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 41 alin.2 VCP.

16. În temeiul art.397 alin.1 C.pr.p. raportat la art.1357 C.pr.civ a fost admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă

Au fost obligați inculpații și
, în solidar, către partea civilă la plata sumei de 4.088.531 lei, cu titlu de despăgubiri, din care suma de 2.452.735 lei reprezintă TVA, iar suma de 1.635.796 lei reprezintă impozit pe profit, la care se adaugă accesoriiile fiscale calculate conform legislației în vigoare de la data producerii prejudiciului și până la data achitării integrale a sumei datorate.

În baza art. 397 alin. 2 NCPP raportat la art. 249 alin. 5 NCPP a fost menținută măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 01.11.2016 asupra bunurilor inculpatului , respectiv

- imobil (garaj, având o suprafață utilă de 67,96 mp) situat în municipiul , str. , nr. , lot. , având carte funciară

- imobil (teren, cota indiviză de 3306/100mp aferentă imobilului 262039-C4-U10) situat în municipiul București, str. Izbiceni, nr.26, lot.1, sector 1, având carte funciară 262039

- imobil (apartament, având o suprafață de 44,46 mp) situat în municipiul , str. , nr. , bl. , sc. , et , ap. , având nr. cadastral vechi

- imobil (cotă teren,având o suprafață de 14,7 mp) situat în municipiul , str. , nr. , bl. , sc. , et , ap. , având nr. cadastral

- imobil (teren în suprafață de 2262 mp) situat în localitatea , nr. , jud. , având nr. cadastral

- imobil (construcție în suprafață la sol de 129 mp, 3 niveluri) situată în localitatea , nr. , jud. , având nr. cadastral

- imobil (construcție în suprafață la sol de 49 mp,) situată în localitatea , nr. , jud. , având nr. cadastral

- imobil(construcție în suprafață la sol de 178 mp,) situată în localitatea , nr. , jud. , având nr. cadastral

- imobil (teren în suprafață de 84 mp,) situată în sat , comuna jud. , având carte funciară

În baza art. 397 alin. 2 NCPP raportat la art. 249 alin. 5 NCPP a fost menținută măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 28.11.2016 asupra bunurilor inculpatului , respectiv

- imobil (teren extravilan de 10.000 mp) situat în localitatea , jud. , având nr. cadastral

- imobil (teren extravilan de 10.000 mp) situat în localitatea , jud. , având nr. cadastral

În baza art. 397 alin. 2 NCPP raportat la art. 249 alin. 5 NCPP a fost menținută măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 01.11.2016 la CEC, la dispoziția Parchetului de pe lângă Tribunalul Călărași asupra următoarelor sume de bani aparținând inculpatului

, respectiv

- suma de 1010 euro consemnată cu recipisa 3.11.2016

- suma de 6450 lei consemnată cu recipisa 1/03.11.2016

A fost ridicată măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 28.11.2016 asupra bunurilor imobile aparținând numitei , soția inculpatului , respectiv

- imobil (apartament nr.3) situat în municipiul , str. , nr. , având nr. cadastral

- imobil (teren intravilan de 450 mp) situat în localitatea , jud. , parcela , și , având nr. cadastral

- imobil (teren intravilan de 801,38 mp) situat în localitatea , jud. , având nr. cadastral

- imobil (teren intravilan de 910,26 mp+construcție: parter și etaj) situat în localitatea , jud. , având nr. cadastral

- imobil (apartament nr.46 în suprafață de 86,51 mp) situat în oraș , str. , nr. , bl. , sc. , jud. , având nr. cadastral

A fost respinsă cererea formulată în temeiul art. 112 indice 1 C.p. privind confiscarea extinsă a imobilului (apartament nr.46 în suprafață de 86,51 mp) situat în oraș , str. , nr. , bl. , sc. , jud. , având nr. cadastral , aparținând numitei , soția inculpatului

A fost ridicată măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 01.11.2016 asupra bunurilor imobile aparținând inculpatului , respectiv

- imobil (teren în suprafață de 1000 mp) situate în comuna , jud. , având carte funciară nr.

- imobil (teren în suprafață de 1500 mp) situate în comuna , jud. , având carte funciară nr.

A fost ridicată măsura asiguratorie a sechestrului aplicată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași prin Ordonanța din data de 03.11.2016 asupra următoarelor sume de bani care au fost consemnate la CEC pe numele inculpatei

, la dispoziția Parchetului de pe lângă Tribunalul Călărași, respectiv

- suma de 1900 euro consemnată cu recipisa 3.11.2016

- suma de 3800 euro consemnată cu recipisa /03.11.2016.

În baza art. 274 alin. (1) C. pr. p. obligă pe inculpații

și a plăta către stat a

câte 3000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

III. Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe Tribunalul Călărași din data de 07.12.2016, înregistrat la această instanță la data de 08.12.2016, sub nr. , au fost trimiși în judecată inculpații:

1. pentru comiterea infracțiunilor de: - evaziune fiscală, prev. de art.9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p., - spălare de bani, prev. de art. 29, alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p., - transmitere fictivă a părților sociale sau a acțiunilor în scopul sustragerii de la urmărire

penală sau în scopul îngreunării acesteia, prev. de art. 2801 din L. 31/1990, - cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.p.

2. pentru comiterea infracțiunilor de: - evaziune fiscală, prev. de art.9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p., - spălare de bani, prev. de art. 29, alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p., - transmitere fictivă a părților sociale sau a acțiunilor în scopul sustragerii de la urmărire penală sau în scopul îngreunării acesteia, prev. de art. 2801 din L. 31/1990; - cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.p.

3. pentru săvârșirea infracțiunilor de: - evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. 1 lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p., - spălare de bani, faptă prev. de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p., - ambele cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.p.

4. pentru săvârșirea infracțiunilor de: - complicitate la infracțiunea de evaziune fiscală, prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 9, alin. 1, lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 35, alin. 1 C.p., - complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 29, alin. 1, lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p., - cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.p.

5. pentru săvârșirea infracțiunilor de: - complicitate la infracțiunea de evaziune fiscală, prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 9, alin. 1, lit. c și alin. 3 din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 35, alin. 1 C.p., - complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 29, alin. 1, lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p., - cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5 alin. 1 C.pen.

6. pentru săvârșirea infracțiunilor de: - complicitate la infracțiunea de evaziune fiscală, prev. de art. 48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 9, alin. 1, lit. c din Legea nr. 241/2005, cu aplic. art. 35 alin. 1 C.p., - complicitate la infracțiunea de spălare de bani, faptă prev. de art.48 alin. 1 C.pen. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35, alin. 1 C.p.; - cu aplic. art. 38 alin. 1 C.pen. și art. 5, alin. 1 C.p.

7. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

8. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

9. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

10. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

11. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

12. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.

13. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de spălare de bani, prev. de art.48 alin. 1 C.p. rap. la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 C.p.,

În realitate, s-a apreciat că aceste firme erau folosite doar pentru virarea sumelor de bani, ele fiind retrase ulterior de către alți inculpați și restituite, în urma plății unui comision, către inculpații și.

S-a reținut că în urma retragerilor, inculpații opreau un comision, ulterior, banii rămași erau duși inculpatului, acesta din urmă restituindu-i, în urma opririi unui comision, inculpaților, reprezentanți ai

Sumele de bani obținute în acest fel de către cei trei inculpați erau reinvestite în marfă sau în achiziționarea de bunuri.

S-a concluzionat că prin acest mecanism infracțional, cei trei inculpați au prejudiciat bugetul de stat cu suma de 4.088.531 lei, reprezentând TVA și impozit pe profit neachitate bugetului de stat.

În concret, instanța de fond a reținut că inculpații (asociat și administrator al.) și. (asociat și administrator de fapt la aceeași societate) au achiziționat materiale de construcții (oțel beton) din alte surse („la negru”), iar nu de la.

această din urmă societate eliberând facturi ce atestă operațiuni care nu sunt reale, facturile fiind emise în scopul de a obține avantaje fiscale care altfel nu ar fi putut fi obținute, respectiv revânzarea lor în mod legal.

V. În examenul de admisibilitate a sesizării, Curtea constată că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, motivat de faptul că:

1. Curtea de apel este investită cu judecarea cauzei în apel și, potrivit dispozițiilor art.552 C.p.p., hotărârea instanței de apel rămâne definitivă la data pronunțării acesteia, fiind astfel îndeplinită condiția prevăzută la art. 475 C.p.p. referitoare la soluționarea cauzei în ultimă instanță.

2. În speță, a fost identificată, din oficiu, o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, și anume ” *Dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?* ”

De lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât vizează determinarea unui eventual prejudiciu, împrejurare ce are efecte asupra laturii civile a cauzei, dar și cu privire la latura penală a cauzei. În acest din urmă caz, chestiunea de drept are efecte atât asupra stabilirii încadrării juridice în raport de prejudiciul produs (art. 9 alin. 2 și 3 din Legea nr. 241/2005), cât și în raport de incidența cauzei de nepedepsire prevăzute de art. 10 alin. (1¹) din Legea nr. 241/2005.

3. Chestiunea de drept enunțată este nouă deoarece asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat nici printr-un recurs în interesul legii, nici printr-o hotărâre prealabilă, potrivit art.474 și, respectiv, art.477 din Codul de procedură penală.

4. Chestiunea de drept enunțată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VI. Punctele de vedere asupra chestiunii de drept au fost exprimate astfel:

Reprezentantul Ministerului Public a precizat că este de acord cu sesizarea, având în vedere obiectul judecății cauzei, considerând că este utilă și concludentă în cauză.

Apărătorii părților au precizat că sunt de acord cu aspectul pus în discuție de către instanță.

Inculpatul, prin *avocați* și, a depus la dosarul cauzei un *punct de vedere scris* cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în esență, arătând că sesizarea este *admisibilă*, iar problematica mecanismului de determinare a obligațiilor fiscale privitoare la impozitul pe profit constituie o veritabilă problemă de drept „*de o dificultate rezonabilă, susceptibilă a da naștere unor interpretări*

judiciare diferite” (a se vedea Î.C.C.J., Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 9 din 19.06.2018), fiind necesare lămuriri din partea instanței supreme pentru *„interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții”* (a se vedea Î.C.C.J., Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 5 din 10.02.2016).

Astfel, s-a apreciat că interpretarea și aplicarea congruentă și în sinergie a tuturor acestor dispoziții legale, care vizează chestiuni procedurale, are prin natura sa caracterul unei probleme de drept, care depășește granițele simplei valorificări a normelor incidente, presupunând un proces logico-juridic susceptibil a da naștere la interpretări antinomice întrucât niciuna dintre normele fiscale care reglementează estimarea obligațiilor fiscale (art. 106 din Legea nr. 207/2015, art. 67 din OG nr. 92/2003, Ordinul ANAF nr. 3389/2011) nu acoperă în mod neechivoc situația evidențierii de operațiuni fictive în dimensiunea lor juridică, respectiv această ipoteză în care obiectul tranzacțiilor există, fiind disimulată exclusiv proveniența lor, respectiv calitatea de furnizor a celui înscris pe facturile care consemnează operațiunile nereale exclusiv din această perspectivă.

Ca atare, s-a apreciat că tocmai dificultatea în interpretarea normelor procedurale penale și fiscale are potențialul de a da naștere unor concluzii divergente în practica judiciară, nefiind o situație în care *„simpla lectură a textelor legale a căror interpretare se solicită este suficientă pentru înțelegerea voinței legiuitorului”* (a se vedea Î.C.C.J., Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 19 din 27.09.2016) ci, dimpotrivă, pentru lămurirea acestei chestiuni de drept este necesară o interpretare obligatorie a completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul instanței supreme. Mai mult, caracterul de chestiune de drept a întrebării formulate derivă și din aceea că răspunsul la aceasta presupune o interpretare *in abstracto*, iar nu una particulară, menită exclusiv a rezolva prezenta cauză penală, ci una cu aplicabilitate în cauzele penale similare.

De asemenea, s-a apreciat că, în legătură cu condiția legăturii cu soluționarea cauzei a lămuririi chestiunii de drept amintite, aceasta este imanentă și rezultă din chiar aplicarea dispozițiilor legale a căror interpretare este solicitată la soluționarea cauzei, fiind incontestabil că în funcție de lămurirea prealabilă dată de către instanța supremă urmează a fi soluționată atât acțiunea penală, cât și acțiunea civilă în prezenta cauză, existența și cuantumul obligațiilor fiscale suplimentare datorate influențând de o manieră determinantă încadrarea juridică a faptei (art. 9 alin. 1 lit. c) cu referire la alin. 2 sau 3 din Legea nr. 241/2005), incidența unei cauze de înlocuire a răspunderii penale (art. 10 alin. 1¹ din Legea nr. 241/2005), cât și întinderea despăgubirilor civile la care pot fi obligați inculpații.

Cu privire la *fondul chestiunii de drept*, s-a apreciat că în ipoteza infracțiunii de evidențiere în acte contabile sau în alte documente de cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale, ori evidențierea altor operațiuni fictive, orice obligație fiscală eludată și, subsecvent, creanța fiscală datorată bugetului de stat în urma comiterii infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 241/2005, se determină prin aplicarea mecanismelor, instrumentelor și normelor fiscale care reglementează această materie.

Din acest motiv, în ipoteza specifică în care cheltuielile efectiv realizate de contribuabil, care constituie element determinant la stabilirea impozitului pe profitul obținut din valorificarea ulterioară a obiectului acelor cheltuieli, nu pot fi stabilite pe baza documentelor justificative care reflectă cheltuielile nereale, este obligatorie estimarea, potrivit art. 14 din Legea nr. 241/2005 a cheltuielilor reale și stabilirea în acest fel a impozitului pe profit datorat.

S-a precizat că această normă regăsită în art. 14 din Legea nr. 241/2005 se află în consonanță cu cele statuate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Recursul în interesul legii soluționat prin Decizia nr. 17/2015, potrivit cu care, urmare chiar a relațiilor

sociale ocrotite de Legea nr. 241/2005, respectiv cele privitoare la drepturile fiscale ale statului român, „dispozițiile acestei legi se integrează organic sistemului legislației în materie fiscală, scop în care această lege trebuie corelată cu actele normative Legea nr. 571/2003 și OG nr. 92/2003 republicată (în vigoare la momentul desfășurării tranzacțiilor incriminate) cu care se află în conexiune”.

S-a mai arătat că, în ceea ce privește dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată, atunci când cheltuiala evidențiată de contribuabil a fost disimulată din perspectivă juridică, respectiv aceasta nu este aferentă unei livrări efectuate de o persoană impozabilă, ci documentele justificative consemnează doar în mod nereal calitatea de furnizor a persoanei impozabile respective, beneficiarul nu va avea dreptul legal de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

În schimb, în cazul impozitului pe profit, dispozițiile Codului fiscal nu condiționează deducerea cheltuielii de calitatea de persoană impozabilă a celui care livrează marfa ori prestează serviciul ci, dimpotrivă, tratează la fel achizițiile naționale și intracomunitare, cele provenind de la un contribuabil cu cod de TVA și cele provenind din alte surse, în toate cazurile persoana impozabilă beneficiară a achiziției având dreptul de a deduce cheltuiala cu achiziția efectuată.

S-a făcut trimitere la prevederile art. 19 și 21 Cod fiscal anterior, dar și la prevederile art. 67 Cod procedură fiscală anterior și s-a apreciat că atât potrivit legii vechi, cât și potrivit legii noi, în toate acele cazuri în care situația de fiscală corectă nu poate fi stabilită pe baza evidențelor contabile, precum este și cazul documentelor justificative incorecte (e.g. pentru motivul de disimulare a furnizorului), obligațiile fiscale sunt stabilite prin „estimarea rezonabilă a bazei de impunere”, respectiv prin stabilirea cheltuielilor și veniturilor reale ale contribuabilului.

În concluzie, s-a apreciat că normativul fiscal prevede nu doar obligativitatea estimării situației contribuabilului în cazul în care documentele justificative nu vor fi avute în vedere la stabilirea bazei de impunere, prin stabilirea creanței fiscale tocmai ca urmare a reconstituirii cheltuielilor și/sau veniturilor, dar oferă și instrumentele de efectuare a acestei estimări, prin metode expres enumerate în normativ.

VII. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Redarea normelor de drept intern apreciate a fi relevante în speță

Art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005:

Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 8 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amendă următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: *evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;*

Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 500.000 euro, în echivalentul monedei naționale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege și limita maximă a acesteia se majorează cu 3 ani (*forma anterior modificării prin Legea nr. 50/2013*).

Art. 14 din Legea nr. 241/2005:

În cazul în care, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, nu se pot stabili, pe baza evidențelor contribuabilului, sumele datorate bugetului general consolidat, acestea vor fi determinate de organul competent potrivit legii, prin estimare, în condițiile Codului de procedură fiscală.

Art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal:

La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

Art. 19 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal:

Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

Art. 21 alin. (1) și (4) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal (aplicabil cauzei):

Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile: cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii 571/2003 privind Codul Fiscal, pct. 44:

Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.

Art. 6 alin. (1) din Legea nr. 82/1991:

Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

Art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (aplicabil cauzei):

(1) Organul fiscal stabilește baza de impunere și obligația fiscală de plată aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impunere se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 83 alin. (4);

b) în situațiile în care organele de inspecție fiscală constată că evidențele contabile sau fiscale ori declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

(3) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să stabilească prin estimare bazele de impunere, acestea identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(4) În scopul stabilirii prin estimare a bazei de impunere, organele fiscale pot folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impunere, aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Art. 1 din Ordinul nr. 3389/2011 emis de președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicat Monitorul Oficial nr. 804 din 14 noiembrie 2011:

(1) Stabilirea prin estimare a bazei de impunere pentru impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat al statului se efectuează de organele de inspecție fiscală în situații cum ar fi:

- documentele și informațiile prezentate în cursul inspecției fiscale sunt incorecte sau incomplete;

- documentele și informațiile solicitate nu există sau nu sunt puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală.

(2) Pentru estimarea bazei de impunere organele de inspecție fiscală vor identifica acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(3) Stabilirea bazei de impunere se va face prin estimarea atât a veniturilor, cât și a cheltuielilor aferente acestora.

(4) Valoarea estimată a bazei de impunere va fi utilizată pentru stabilirea impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, precum și a eventualelor diferențe ale acestora datorate bugetului general consolidat al statului.

(5) Prin contribuabil, în înțelesul prezentului ordin, se înțelege orice persoană juridică sau fizică, precum și orice altă entitate fără personalitate juridică ce realizează venituri pentru care se datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume la bugetul general consolidat al statului, în condițiile legii, cu excepția impozitului pe venit datorat de persoanele fizice prevăzut la art. 79¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

2. Punctul de vedere al completului de judecată:

Curtea constată că există două opinii cu privire la chestiunea de drept invocată, iar pentru a nu se antepunța vor fi prezentate argumentele care fundamentează aceste soluții.

Într-o primă opinie se apreciază că, deși potrivit art. 21 alin. (4) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, nu sunt deductibile în vederea stabilirii impozitului pe profit cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, dispozițiile art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală permit ca la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar să fie avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative, inclusiv în situația în care în actele contabile sau în alte documente legale au fost evidențiate cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale ori alte operațiuni fictive.

Astfel spus, în situația în care un contribuabil înregistrează în actele contabile operațiuni nerezale în ceea ce privește proveniența unor bunuri, acestea fiind achiziționate din alte surse, iar nu de la furnizorul indicat în factura înregistrată în contabilitate (disimulare juridică), la determinarea impozitului pe profit, deși nu sunt luate în considerare cheltuielile înregistrate în contabilitate, întrucât nu au la bază un document justificativ potrivit legii, cu toate acestea, în temeiul art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pot fi luate în considerare prin estimare cheltuielile reale efectuate cu achiziționarea acestor bunuri.

Așadar, atâta vreme cât legea nu distinge (*ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*), se apreciază că pot fi avute în vedere prin estimare cheltuielile efectuate cu achiziționarea unor bunuri, atât în cazul în care nu există evidențe contabile, când este incidentă varianta normativă prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, caz în care omisiunea înregistrării veniturilor este corelativă omisiunii înregistrării cheltuielilor, cât și în cazul în care evidențele contabile au fost întocmite în mod fraudulos prin evidențierea unor cheltuieli care au la bază operațiuni nerezale.

În acest sens, pentru fundamentarea acestei opinii se au în vedere atât prevederile art. 14 din Legea nr. 241/2005, care nu disting între variantele normative prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005 și care permit estimarea în condițiile Codului de procedură fiscală în situația în care nu se pot stabili, pe baza evidențelor contribuabilului, sumele datorate bugetului general consolidat, cât și dispozițiile art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În plus, în sprijinul acestei opinii vin și dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, potrivit cărora autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

De asemenea, se are în vedere că potrivit art. 1 din Ordinul nr. 3389/2011 emis de președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală în aplicarea art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, stabilirea bazei de impunere se face prin estimarea atât a *veniturilor*, cât și a *cheltuielilor* aferente acestora.

În mod evident, estimarea cheltuielilor se poate realiza doar în măsura în care există suficiente elemente factuale care să determine concluzia că bunurile au fost dobândite prin achiziționare.

În susținerea acestei opinii, Curtea face trimitere la jurisprudența națională, respectiv la Decizia nr. 4011 din 12 decembrie 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală (disponibilă pe www.scj.ro), Decizia nr. 1658/A din data de 07 decembrie 2015, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I penală.

Nu în ultimul rând, se apreciază că potrivit art. 106 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală actual, estimarea cheltuielilor poate fi realizată și în temeiul acestui act normativ.

În **altă opinie** se apreciază că la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere doar cheltuieli cu privire la care există documente justificative.

Astfel, se apreciază că dacă nu sunt deductibile nici măcar cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la bază un document justificativ, conform art. 21 alin. (4) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu atât mai mult nu se pot deduce cheltuielile neînregistrate în contabilitate care nu au la bază documente justificative.

Ca atare, se apreciază că sunt deductibile cheltuielile doar dacă acestea sunt însoțite fie de documente care atestă intrarea în gestiune a bunurilor achiziționate, fie de alte documente, cum sunt: ordin de deplasare, decont de cheltuieli, aprobate de persoana care autorizează efectuarea acestor cheltuieli

În sprijinul acestei opinii se arată că dispozițiile art. 67 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală nu impun ca stabilirea bazei de impunere să se realizeze prin estimarea atât a *veniturilor* cât și a *cheltuielilor* aferente acestora, o astfel de precizare fiind cuprinsă în Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3389/2011.

Se apreciază astfel că dacă nu este nicio problemă în aplicarea acestui ordin și stabilirea bazei de impunere prin estimarea atât a *veniturilor* cât și a *cheltuielilor*, în cazul contribuabililor de bună credință, când necesitatea stabilirii bazei de impunere este determinată de alte împrejurări decât comiterea unei infracțiuni de evaziune fiscală, în acest ultim caz, estimarea cheltuielilor, conform art. 67 din O.G. nr. 92/2003, nu poate fi reținută, deoarece nu ar face decât să încurajeze cazurile de fraudă fiscală (*a se vedea Decizia 2467 din 05 septembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală disponibilă pe www.scj.ro*).

În această opinie se apreciază că dispozițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, referitoare la determinarea sumelor datorate bugetului general consolidat prin estimare, sunt incidente doar în cazul în care contribuabilul deține evidențe contabile, însă acestea nu pot permite efectuarea calculului (*a se vedea sentința penală nr. 1425 din 12.07.2017 pronunțată de Tribunalul București, secția I penală, definitivă prin Decizia penală nr. 1762/A din 08 decembrie 2017 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală*).

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește Codul fiscal actual, în această opinie se are în vedere că, deși nu există o reglementare expresă privind caracterul nedeductibil al acestor cheltuielilor, precum în cazul art. 21 alin. (4) lit. f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal (*a se vedea art. 25 alin. 4 din Codul fiscal actual*), totuși potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal, *rezultatul fiscal se calculează ca diferență între veniturile și cheltuielile înregistrate conform reglementărilor contabile*

aplicabile, din care se scad veniturile neimpozabile și deducerile fiscale și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea rezultatului fiscal se iau în calcul și elemente similare veniturilor și cheltuielilor, potrivit normelor metodologice, precum și pierderile fiscale care se recuperează în conformitate cu prevederile art. 31. Rezultatul fiscal pozitiv este profit impozabil, iar rezultatul fiscal negativ este pierdere fiscală.

Așadar, inclusiv noua reglementare condiționează caracterul deductibil al cheltuielilor în vederea determinării impozitului pe profit de înregistrarea acestora în contabilitate, conform reglementărilor contabile aplicabile.

VIII. Dispozițiile completului de judecată

Față de considerentele anterior expuse, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind totodată că pentru continuarea cercetării judecătorești nu se impune suspendarea cauzei, conform art. 476 alin. 2 teza a – II – a C.proc.pen.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE:

În baza art. 475 C.proc.pen. dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, în condițiile art. 14 din Legea nr. 241/2005, la determinarea impozitului pe profit stabilit suplimentar pot fi avute în vedere, prin estimare, cheltuieli cu privire la care nu există documente justificative?

În baza art. 476 alin. (2) teza a – II – a C.proc.pen. cercetarea judecătorească nu se suspendă până la soluționarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea încheierii la dispoziția părților și procurorului, prin mijlocirea grefei, azi, 16.12.2021.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR.

GREIER,